

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA,
Rambla del milij, 20,
BARCELONA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. . . . . 8 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico). . . 15 .
Estranger. . . . . 18 .

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

ACTUALITATS.

Dissimulin, pero 'ns ho havian assegurat aixís. Deurà ser l' any vinent.

EXAMENS DE JUNY.

Ja hi ha la taula disposada. Los examinadors son tres senyoras, no molt joves; pero sumament simpáticas.

Es l'una D.ª Espanya. Magre está la pobreta, després dels disgustos que passa y de la falta de bons aliments que lo mals temps que corrém no l'hi deixan entrar al cos.

L'altre es D.ª Opinió pública. La pobra sembla qu'está aturdida: de tant mirar de ragull s'ha tornat guerxa, de modo que are mira contra 'l govern.

Y la tercera es una tal D.ª Llibertat que no la coneixeria pas la mare que la vá parir, tant es lo que s'troba trasmudada, densa que 'ls que la mantenen s'han empenyat en ferla viure á l'inglesa. ¡Pobre senyora! Fins l'hi han cambiat lo gorro-frigi ab un esclonet.

Aquestas tres senyoras componen lo tribunal d'exámens.

Un cop á l'any tenen lo consol de contemplar las sèvas miserias, examinant á aquells estudiants qu'en lo resto de l'any las tenen tancadas ab pany y furrellach.

S'obra la porta de la sala y compareix l'Antonio. Es un jove qu'es créu tenir mes esperiencia de la que correspon als seus anys; molt tirat per endavant y molt finxado fins porta lentes.

No l'hi falta llàbia, ni despejo, de tal manera que á todas las preguntas que l'hi fan se'n vá desseguida per las brancas.

Parla de tots los sistemas filosófichs y polítichs y 'ls maneja lo mateix qu'en Canonje un joch de cartas.

Aixó sí, encare no l'agafan en una contradicció, s'escorra com un'anguila, dihent qu'ell no es esclau de cap idea fixa y que s'atampera á todas las circunstancias.

—¿Qu'es govern? l'hi pregunta D.ª Espanya.

—Jo, contesta l'Antonio.

—¿Qu'es parlament? l'hi pregunta D.ª Opinió pública.

—Jo mateix, respon.

—¿Qu'es dret? l'hi pregunta D.ª Llibertat.

—Jo y sempre jo, anyadeix l'examinando fent la cara de tres Déus.

—Perfectament, ja pot retirarse, diu D.ª Espanya.

—¿Que li darém al noy de la mare? pregunta la mateixa.

—Per mi carbassa, diu D.ª Opinió.

—Per mi també, anyadeix D.ª Llibertat.

—Donchs carbassa!

Ja entra en Quico, xicot despert y bellugadís, qu'escup de gairell y que al asséure 's, ab molt desenfado posa la cama dessobre de l'altra.

—¿Qu'enten vostté per consecuencia política?

—La consecuencia política es la mes gran de las bestiesas: tant es aixis que la consecuencia fatal d'aquesta consecuencia es la miseria y la obscuritat. No hi ha consecuencia millor que aquella que consisteix en manar sempre; lo demés son trons.

—¡Bravo! esclama D.ª Llibertat, d'aixo se'n diu un estudiant *aprefitlat*. Ja pot retirarse.

—¿Y á n'aquest que l'hi darém?

—Una carbassa fresca.

Ja entra en Josepet ab la cartera d'anar á estudi al coll.

Está cansat, sembla que ha perdut molts nits barrinant, se presenta mústich com un

noy que no gasta bona salut, y hasta fá ulleras.

S'asséu á la eadira, 's grata 'l clatell y no gosa á alsar la vista.

—Exámen d'aritmética diu D.ª Espanya: Cero y cero ¿quan fan?

—Un cero y un cero, posanthi un 1 al davant fan cent, perque 'ls ceros sempre tenen un valor quan hi ha algun número al davant. Per xó jo á copia de ceros m' empenyo á fer un presupuesto. Aixó sí, 'ls que han de cobrar se tenen de contentar ab un cero. Y no pararé fins á tant que l' Espanya quedí reduhida á cero.

—¡Bonica teoria! exclama D.ª Opinió pública, vosté sabra multiplicar.

—¡No faltava mes! Y encare se fer altrás cosas. Jo multiplico las contribucions y no multiplico 'ls alevios; pero 'l país ja 'n toca 'ls resultats, perque al mateix temps se l'hi multiplicant los afanys y 'ls treballs, ab lo qual se desarrolla la laboriositat, que en un país de dropos sempre es una ganga.....

—¡Basta! fa D.ª Llibertat.

Al passar en Josepet, se torna tot roig quan sent la paraula carbasso pronunciada per las tres examinadoras.

Entran quatre personas més.

Son tant insignificants, que ni siquiera hi ha necessitat de dir com se anomenan.

Se posan de renglera com los noys d'estudi davant de un cartell, plegan los brassos y 's gronxan en moviment uniforme.

A la primera pregunta que 'ls fan quedan sense tornar resposta.

Per últim un d'ells s' anima y esclama:

—Ja veurán, senyoras, nosaltres no sabém dir res, sense l'apuntador.

—¿Qui es l'apuntador? pregunta D.ª Espanya.

—Es l'Antonio que sempre 'ns diu la lliçó, y nosaltres sens' ell no podém seguir: després uos renyaria y potsé fins nos faria aná al llit sense sopar.

—Vaja, anéu á jugar y estudiéu bona cosa y siguéu bons minyons y féu la mistat al pare, esclama D.ª Llibertat.

—¡Pobres criaturas! fá D.ª Opinió. A'n aquets sí, que no hi ha necessitat siquiera de que 'ls doném carbassa.

Entra tot desseguida en Matéu, xicot entremaliat.

Al passar la porta de la sala fá la roda, y quan es aprop de la cadira, s'asséu sobre 'l petje de dalt fent un triple salt mortal y sense que la cadira tremoli ni una mica. ¡No pot donarse mes seguretat, mes aplom, ni mes equilibri!

—Vaja diu D.ª Espanya ja pot tornarse 'n de la mateixa manera que ha vingut. Vosté y tots los que 'l segueixen no poden pujá á exámens.

—¡Ay, ay, per quin motiu?

—Perque han fet tantas faltas, que han perdut los curs.

—Está bé, esclama ab la mateixa fiema de costum. Ho deixarém per un altre any, y fent un saludo ab lo tupé, se'n torna fent una serie d'admirables tamborellas.

Entre per fi l'Emilio.

Las examinadoras somriuhen.

Se tanca la porta.

Exámens d'aquesta classe ab un jove com l'Emilio y ab examinadoras com D.ª Espanya, D.ª Opinió pública y D.ª Llibertat, no poden ferse pas á porta oberta.

Deixémlos y esperém.

Quan se llegeixin publicament las calificaciones, ne 'u duptin, ell se n'haurá endut la palma.

P. K.

LA GEGANTESA.

Miréula, poble,
Miréu com balla,
Seguint airosa
Carrers y plassas;
Miréu com sentne
Tant alta y grassa,
L'esfors d'un home
Fa bellugaria.
¡Ab quina fiema
L'hi alsas las faldas!
S'hi fica á sota,
Y japa, ja balla!
La gegantesa,
Molt resignada,
Fa lo que 'ls homes
Voleu que fassa;
Y mentres tingui
Qui vulga alsarla,
Sempre tranquilla
¡Balla que balla!

Aixis me sembla
Veurer la Espanya,
Baix l'influencia
Dels que avuy manan.
També aquets jugan
Ab nostra pátria,
Y fan que balli
Perque 'ls fá gracia.
També ab gran fiema
Las faldas l'hi alsan,
Y ella ¡pobreta!
Balla que balla
Mes com aquesta
No es pas de palla,
De tant dar volta
Ja casi 's cansa;
Y quan un dia
Perdi la calma,
Ni cent... camálchs
Podran voltarla.

C. GUMÀ.

La sola lectura del extracto del discurs de 'n Castelar nos ha omplert d'entusiasme.

La democrácia te per gefe á un home ilustre dotat de un talent immens y de una hoerades tal y de un patriotisme tant acrisolat, que avuy dia es l'admiració d'Espanya y del mon enter.

No podém extractar un'obra tant magnífica. Treure una sola paraula de un discurs tant gran, equival á mermar un tresor que ha de quedar integro.

Integro 'l donarém nosaltres, per número extraordinari, aixis que rebém las probas, y com de costum, será la *Campana de Gracia*, lo primer periódich que 'l donará á coneixe tal com vá pronunciarse.

Ja veurán quan lo llegeixin com aquest gegant de la democrácia es cada dia mes gran, y com es digne de que siga cada dia mes ferma, l'adhesió que l'hi tenim donada.

En lo colegi de advocats s'harenovat la Junta, y 'ls advocats liberals han guanyat l'elecció.

Ja era hora. Es precis demostrar que aquet esperit que marxa ab lo sigle, viu y alena en todas las esferas de la societat.

Per are contem ab los advocats, y contant ab los advocats ja 'u tenim bé per guanyá 'l plet.

Una cosa trobo á faltar en la lley de imprenta.

Un article que diga:—«*Los periódichs serán bisurats per la censura eclesiástica.*»

Es un descuit de 'n Romero Robledo.

¡Creguin que ab descuits aixis ell y nosaltres corrém perill d'anarnose'n ab lo bauyeta!

D'Olesa de Monserrat nos diuhen que á l'estanch principal d'aquella vila, no hi havia aquets dias paper sellat, ni sellos de cap classe.

Ja tenen rahó 'ls conservadors: no hi ha pás ningú que governi com ellis.
Tant malament... s' enten.

També á Sallent s' ha fundat una societat coral ab lo titol de «Erato.»

Nosaltres felicitém á la joventut de Sallent, perque davant de lo que passa, encare tē humor.

Si bè que, com diu la refra:

«Español que canta
ó rabiá ó no tiene blanca.

Es notabilíssima la exposició dels objectes de la loteria Padró, que s' ha constituït en lo magnífich local que 'l Sr. Parés posseheix en lo carrer de Petritxol.

Avuy no tenim temps pera ferne una descripció detallada.

Ho farém en lo próxim número.

Pel moment podém adelantar las següent notícias.

La exposició fins al dilluns será visible pels qu' á l' entrada mostrin un dels bitllets. S' ha prés aquesta determinació per evitar la aglomeració de gent.

La loteria 's farà de manera que tothom treurá alguna cosa, sino un cuadro, ó un objecte d' art, un llibre, una fotografia, etc, etc, próximament del mateix valor del bitllet.

Hi ha molta demanadisa de bitllets: quan vegin la exposició 'ls ne vindrán més ganas. No s' adormin si no volen quedarse sense.

Se venen en la llibreria de Lopez, á ca'n Parés, en la llibreria de Puig, en la joyeria de Masriera y altres punts.

A Sant Felip Neri, dias endarrera repartian una serie de concells á la quitxalleta.

En los números 14 y 15 s' hi llegeix:

«14.ª No 'us toquéu l' un al altre, ni menos per divèrcio; no estiguéu may plegats y á solas.

«15.ª No agaféu massa franquesa ab las donas, per mes que 'us sigan parentas.»

Los noys de un amich mèu varen ferlo tornar mitx ximple á copia de preguntas.

¡Pobrets!

Avants de llegir la fulla dels concells no sabian res; are ja comensan á maliciar alguna cosa.

Aixís s' instrueixen.

Un diari de Madrid diu:

«En Cánovas pensa en politica lo mateix que pensava 23 anys endarrera. Sas ideas no han cambiat en lo més mínim. Tot lo més, si per cas, ha agafat un tint mes liberal.»

Lo Diari que aixís parla es lo Diari Espanyol. Vaya una inteligencia que tē aquest diari en materia de tints.

Estich segur que si fós tintorer y l' hi demanavan una cosa vermella, fora capás de tenyir-la de color de gos com fuig.

A Fransa en tot l' any 1876 han sigut encausats 144 capellans per atachs contra 'l pudor y las bonas costums.

Com allá no hi ha sublevacions carlistas, ab una cosa ó altre s' han d' entreteni' 'ls pobrets.

Ja 'n deya jo, que 'l Mariscal havia fet una bona obra donant lo cop d' Estat!

A Córdoba l' autoritat ha prohibit fer negocis en dias de festa.

No parla res respecte al negoci que 's fá com sempre ab las cadiras en totas las iglesias.

¿Qué dirian si un govern liberal fés la vice-versa?

Los Debats, periódich de Madrid, parlant de 'n Posada Herrera, diu qu' es un Déu de segona classe.

La frasse es bonica.

Pero francament, no val una cartera.

Com que 'ls que aném á lloguer no sufrim encare totas las impertinencias dels amos de las casas, las Córts acaban de votar una lley favorable á n' aquets últims.

Máxima conservadora:

Aixalarás als papielis, y posarás totas las plemas que 'ls treguis en las alas dels aucells grosos.»

¡Vivan los conservadors!

Tot un ministre, 'l president del govern Italiá, ocupantse del cambi ecorregut en Fransa, digué en las Corts:

«Tinch confiansa complerta ab la Fransa. No pot faltar á sa missió la nació que ha donat al mon l' evangeli de 1793.»

Sr. Cánovas: á Italia las personas que parlan aixís també son presidents del consell de ministros, y per aixó no hi ha perill de que 'l mon s' ensorri.

MISTERIS

MISTERIOSAMENT DEDICATS Á «LA MESTERIOSA»
y que á pesar de aixó no 'ls han volgut premiar.

Misteriós es lo que passa,
misteriós tot lo que 's veu,
un misteri al mon embrassa
un misteri que no 's creú.

escolteu
donchs, homs' y donas,
y veureu
com es vritat.

que en lo nostre mon de menas,
tot quan passa entre personas
es misteri y fosquetat.

Don Ambrós que un pela-canyas
era ahir dels mes tronats,
es avuy ab certas manyas
un dels mes richs hisendats.

Ningú enten—com tant gran alsa,
de repent—ha fet l' Ambrós
quan já mes d' un s' hi descalsa,
murmurant moneda falsa,
al dir jó, cas misteriós.

En Ramon tē una botiga
que á ningú s' hi veu entrar,
mes la gent, diga ó no diga
no compren com pot trunfar.

Quan un jorn—tota ella entera
com un forn—cremar se veu,
y lo mon ab sa fal-lera,
al dir jó desgracia fera,
diu misteri ab fosca veu.

Hi ha una Seu—no diré quina,
ni ahont es, diré tampoch—
que per ser cosa divina
lo que falta, costa poch.

Molt temps fá—que un tantum dona,
tot paysá—que casá 's vol,
mes com l' obra no 's corona,
figuréns com s' enrahona
d' un misteri.... qualsevol.

En Pancrás, sembla impossible
que no tingui per la dent!
Don Pancrà, qu' era elegible
y major contribuyent!

Fá tothom—los seus judicis,
mes ni un hom'—ho veu prou clá,
y tots diuhen, son los vicis,
de las casas precipicis,—
al dir jó, misteri hi ha.

En Pepet fá molts poch mesos
que á presiri fou tancat,
y avuy ja 's burla dels presos
pues pel mon corre indultat.

Com s' ho ha fet,—ningú s' explica,
es secret—que á tots confon;
mes, com es de casa rica
ha pogut untá una mica....
res, misteri, d' aquet mon.

Ningú á 'n Roch, li sap hisenda,
ni comers, ni capital,
y ditxós ell viu de renda
y jamay li falta un ral.

Com s' ho fá,—tothom murmura,
per passá—sense fer res?

...que per dona s' assegura
té un modelo d' hermosura ...
un misteri, no res mes.

Director fou d' una caixa
un senyor que 's diu Manel,
d' una caixa, que anant baixa
se 'n volgué pujar al cel.

Mes com ell,—tothom pregunta,
llú sa pell—y gasta tant?

Un que ho sent, tot baix m' apunta,
—qui oli toca 'ls dits se 'n unta,—
veus aquí un misteri gran.

Misteriós es lo que passa,
misteriós tot lo que 's veu,
un misteri al mon embrassa
un misteri que no 's creú.

Per l' istil,
—homes y donas—
mes de mil

misteris sé,

que 'n lo nostre mon de monas
tot quan passa entre personas
misteriós tot ha de sé

MARGARIDETA CARBONERA.

Un capellá, segons escriuhen de Manresa, ha dit desde la trona que 'ls redactors del Cardoner eran uns gossos carregats de romya é inmundicia, lligats ab cadenas y que no saben mes que lladrar.

Deixant apart la finura de la frase, 'ns sembla que 'l predicador havia de confessá una cosa:

Que 'ls gossos del Cardoner, no son gossos carlins.

Sembla que l' Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat pensa fundar un hospital.

Per ferho conta ab los recursos que l' hi deixa l' apagar los fanals á las nou del vespre.

D' aquesta manera 'ls que caygan y 's rompin una cama, tindrán un lloch ahont podrán curarse.

Llavors podria dirse:

Un Ajuntament de bè
ab caritat sens igual,
va fer aquest hospital,
pro avants los malalts vá fé.

En los cotxes dels trens en que anavan los pelegrins, en lo rétol qu' espressa 'l número de pasatjers que hi caben, hi havia esborradas algunas lletras. en las següent forma.

40 AS N OS

A la persona que vá entrenirse en esborrar las lletras que hi faltan per dir asientos, jó 'l faria profeta.

EPITAFI.

Plé de nafras jau aquí
un llanut que no era vell.
¡Ha mort! per que en Sabadell
l' hi han fet veure 'l pelegri.

S.

A horas d' are ja tenim suspés lo Porvenir y á la Pátria denunciada.

Si, es alló que deyam:
Pátria y llibertat, Bernat Xinxola.

Una desgracia horrible vá ocorre la vigilia del Còrpus.

¡Qué compon la voladura del «Expres!»

Lo Sr. Cornet y Mas, gacetiller del Brusi va tenir que ser conduhit a la casa de socorro del

segon districte, víctima del accident que va produhirli la desgracia.

Figúrinse que al passar la gegantapèl carrer de San Pere va caure de nassos.

¡Pobre *pubilla!* Va quedar desconeguda: ab a cara com una truita, los dits esclafats, feta una llástima.

Los metjes de l'alcaldia van prestarli 'lsprimers ausilis
Se desconfia de salvarla.
Lo Sr. Cornet ja 's troba millor.

**

Se parla de una interpelació al Sr. Faura sobre 'l mal estat dels empedrats.

Sempre lo mateix; quan fou mor lo combregaren.

Ja veuran com are que tenim *Pubilla*, arreglarán los carrers.

**

Lo gegant viudo ha manat ferse 'l trage de dol, per D. Benito Escaler, sastre de la Real Casa y amich intim de 'n Cornet Mas.

Los jermans de la doctrina cristiana de París han comprat un gran *hotel* per 600 mil franchs. «¡Quina carrera la carrera ultramontana, diu un periódich.

«Los de París compran *hôtels*. Los d' Espanya cobran contribucions, s'indultan y s'entretenen després en firmar nóminas.

«Lo que deyam: es una carrera!»

Are tractan d' estancá als mistos. Si jo fos ministre d' Hisienda, no pararia fins á haver estancat l' ayre que 's respira.

Diu lo *Parlament*: «Estém assistint al fi de la present situació.» Prometo anar al enterro ab un fluiol sonant.

«Se vá fent la llum,» diu un diari del govern. ¡Vaya una llum com la que 's vá fent! Sino 'n tinguessim cap mes que la que 's vá fent, prou 'ns en aniriam al llit á las foscas!

Aviat se farà una reforma al Códich Penal, de un culto que no siga 'l culto católich.

Fins diu que en la via pública no podrá parlar-se ab cap enemich de la iglesia.

Ja veuran, lo dia que vinguin mariners inglesos. Atúrinse á parlarlos, ja veuran lo que 'ls sucseheix.

Lo dit: desde demá 'm vesteixo de cucurulla per tot dia.

A San Petersburg y altres punts s'han constituhit comités per socorre ferits.

Millor seria que se 'n constituissen per fer de manera que no hi haguessin los tals ferits, ni res que se s'hi semblés.

Es xocant aixó de que hi haja gent encarregada de trencar tantas ollas com se presentin, y gent disposada á presentar tantas ollas com las que 's trequin.

Aquets dias s' ha parlat ab algun insistencia de la disolució de las Córts.

També 's parla de la modificació de un refran. Are 's dirá:

«Tant y tant van unas Córts ab en Cánovas, que al últim se disolen.»

Corria dias endarrera la noticia de que havia caygut lo ministeri.

Era un *quid pro quo*. Lo que havia succehit era la cayguda del ministeri turch.

Sino qu' entre 'l ministeri turch y 'l de 'n Cánovas no hi va pás gran diferencia.

Sels aixis se comprén l' equivocació.

Continuació de la llista dels objectes regalats fins are per formar la loteria Padró.

Excm. Sr. D. Ramon Blanco, Capità general de Catalunya. Una acuarela de J. Juliana.

Jaume Pahissa. Dos dibuixos al llapis.—Jaume Jepús. Crónica de Muntaner.—Narcís Domech. Máquina de cusir á la ma.—J. Gibert. Un cap de estudi, al oli.—Joan Nicolau. Un grabat de Pio IX.—B. Sabater. Composicions musicals.—Anton Nogués. Pessas de música.—Joaquim Furnó. Un grabat antich y dos dibuixos originals de T. Padró.—Jaume Escriu. Estudi en baix-relleu del «Secuestrador» de 'n Fortuny.—Ignacia T. Socias. Una acuarela del natural.—Torcuat Tasso. Un moro y una egipcia; bustos en barro.—Miquel Gaimferrer. Paisatge, al oli.—Emili Castelar. Varias de sas obras literarias.—J. Parera. Acuarela copia de «Las majas» de Goya.—Jaume Payá. Cadira de campanya.—J. Pera. Paisatge, al oli.—Rossendo Matarredona. Una agulla de pit, de diamants y perlas montats en or.—Maurici Vilumara. Interior de un laboratorí.—Ramon Miramon. Dos cromos.—Faustí Bernareggi. Gran número de pessas musicals y dos bustos en guix.—Josep Rodoreda. Composicions musicals.—N. Pascual. Un cromo.—J. Monjo. El triunfo de la Religion.—Josep Rubau Donadeu. Obras literarias.—Francisco Roig. Modelo en fusta de una escala de cargol.—Font, estatua en terra cuita.—Josep Caner. Aucells morts, al oli.—Wenceslao Lasoli. Una jardinera de saló.—March Sala. Fotografias de gran tamaño.—Lluís Rosay Florajachs. Obras literarias.—Dolores Burch de Romeu. Un tomo de l'Ilustració espanyola y americana.—Tomás Rodríguez Pinilla. Obras poéticas.—Miguel Ros. Un medalló de or, adornat de perlas.—Ramon Ribas. Un aiga fort.—Joan Roig. Una Verge, de terra cuita.—Eduart Llorens. Lo ram del papá, al oli.—Eliseo Paris. Dos cuixins de seda, per damunt de un sofá.—Bernat Castells y fills. Una pica de aigua beneita de bronso daurat al foch.—Manel Moliner. Una acuarela.—(Seguirá.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans R. Cervelló, Angeleta, Mestret, Cómich d' Horta, Santete de Reus y Ralip.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen.

Ciudadá R. Blaudense: Mirarém de complaure 'l en un próxima número.—Corteligionació: Idem idem.—Titet: lo mateix 'l hi dihem; pero en prosa.—Cómich d' Horta: Mirarém d' arreglar la poesia.—R. Cervello: La poesia no es Pas con la xarada.—Deixéumhi ser: Hi anirá 'l quadrat.—Aurea núvia: Insertarém lo geroglífich.—Barber d' Isona: Hi anirá 'l quadrat.—Rossinyol publicarám lo ters y las preguntas.—Vuit vuit: Idem la trenca-closcas.—Tónich: Se 'l hi agreheix lo regalo de la música.—M. Cadenet: Hi anirá 'l problema.—Francesch: Idem idem.—El de sempre: Fassi 'l que vulga y no 'ns amohini.—N. Bancal: Es difícil complaure 'l, pues no trebém medo de donarhi forma.—Neis: hi anirá 'l geroglífich.—T. T. Lo seu está molt bé.—Un dó bemol: Insertarém lo quadrat.—Ciudadans Jimenez de Cartra, J. Brú, Alfonso VIII, Habitant de la lluna. Draps y ferro-vell, F. F. C., Am Vi, Francisquet, Nostre noy, Llapassas, Quinto de 77, Estripa-quentos, Un Quaché, J. Ruiz, E. Cristos, Sarreta, Calsa curta, Papanatas, Miseria y C., Noy que té dos coronas, Adela, Gat escalat, Un de la Nausa, Seluciu, Gva, Naset de boleta, Ogaitnas, H. de la Nausa, Treze, Guc-guc, Los Suais, Herr Von Rampart, Ministre Niceto, Sarreta, J. Bascas, ergelá, J. Tomás y B., Noy de Sans, Llepa cassolas, Moratilla, Mestret, Estudiant magre, Té, Un que s' arrisca y Crech crech: Lo que 'ns envian aquesta semana no 'ns serveix.—M. Arenas. Idem lo seu.—Músich de Corda: L' octógone y 'l problema hi aniran.—Campana de Lleyda: Hi anirá 'l trenca-caps.—I. Santos: Publicarém lo problema.—Tallaferro y C.: Si no vol pendre incomodos no 'ns en ihi res mes.—Yaya: publicarám lo trenca-closcas y la quina.—Angel gros; Ja té rahó; al fiscal no 'l hi agradaria.—Azulina; Hi anirá 'l geroglífich.—Angeleta; Publicarém l' onomástich y Aixetit; De totas las poesias la que aprofitarém ab gust es la fábula.

SOLUCIONS

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. TORTURA CEREBRAL.—Carregantse un bot á l' espallla.

2. QUADRAT.—C A S A C A
A L A G A N
S A L A R I
A G A L I A S
C A R A S A
A N I S A T

4. XARADA I.—Ma-ra-ga-ta.

5. IBEM. II.—O-rient.

6. ENDAVINALLA.—Catre.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Permeas y Pujol, Un que va sol, Vuit de B., Rossinyol, Guerra á lalluna, Noy que té dos coronas, Benetillo, Campaner de Lleyda, Crech Crech y Músich de Corda; n' han endavinadas 5 Miseria y C., Papanatas, Aurea núvia, Deixéumhi ser y Calsa-Curta: 4. Un manyá, Violinista dels bons Sarreta, E. Cristos, J. Ruiz Montaner, Un Quech, Cabell d' ángel, Alfon-

sista, Estripa-quentos, Quinto del 77, Santete de Reus y Llapassas: 3; Malva americana, Nostre noy, Misto, R. Cesvelló, Francisquet, Am Vi, Barber de Isona y F. F. y C.: 2, Leugim Rerref, Draps y ferro-vell, Hayew Stella, Habitant de la lluna, Alfonso VIII y J. Brú: y 1 no mes l' han endavinada Músich de Secá, A. G., Jimenez de Cartró, M. Soler y Cavaller.

TORTURA CEREBRAL.

Deya un manyá donant una puntada de péu á un gosset blanch.—«Ala, al carre, gos, toca 'l dos d' aquí.»—«Perque 'l trayeu?» va preguntarli un vehí.—«Perque no puch mantenirlo y se 'm va fent»...

Que 'u busqui 'l lector entre las paraulas ditas pèl manyá, lo que 'l gos se l' hi anava fent.

GRAPNELL.

SINONIMIA.

Are que lo Tot en Tot está já, la tot ne desitja per en tot estar. La tot es molt bona diu sempre lo Tot. Tinch tant sols tres llettras, barrina xicot.

PELADILLAS.

TERCETO DE PARAULAS.

Omplir aquestos pichs ab llettras que llegidas horisontal y verticalment digan: la primera 'l nom d' un animal doméstich; la segona 'l nom d' un líquit que s' usa en molts menjars, y la tercera un número.

JOAN Y TUYETAS.

XARADA

—¿Com te dius? —Segona y prima.
—¿Y d' apellido? —Segona.
—Donchs á jutjar pèl teu nom ets amich d' anar á Roma.
—Ca! La mèva *ku-dos-tercera* Aspira á cosa mes nova.

UN QUE VÁ SOL.

ENDAVINALLA.

Jo soch en la Quaresma tambe en la Pasqua; y totas las minyonas solen usarme. Jo tinch tres llettras, ó si vols, tant sols dugas, ¡quina estranyesa!

P. VILANOVINA.

GEROGLIFICH.

FRA DIÁVOLO N O O X 3 D. BALDOMERA

ROSINYOL.

(Las solucions en lo próxim número.)

Imp. de Enrich Villegas.—Pétayo, 30.—Barcelona.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Març.